

Arrest

nr. 76 627 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 november 2010 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van deze aanvraag.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt deze beslissing op 30 mei 2011 bij arrest gekend onder nummer 62 476.

Op 21 september 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag opnieuw ongegrond. Dit is de eerste bestreden, beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

*E. M., R. (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te Ijarmaduas op 03.10.1969
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Betrokkene haalt zelf letterlijk in de aanvraag aan dat zij pas sedert begin 2005 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Het is dan ook zeer merkwaardig dat zij een getuigenverklaring voorlegt van mevrouw D. H. V. die stelt dat zij betrokkene al sinds 2003 als klant kent toen ze nog in de kringloopwinkel werkte waar betrokkene regelmatig kwam en een verklaring voorlegt van advocaat de R. waarin verklaard wordt dat betrokkene op zijn kantoor geweest is voor consultatie in 2004, terwijl betrokkene zelf aanhaalt hier pas sinds begin 2005 te verblijven. Wij willen op geen enkele manier de oprechtheid van deze verklaringen in twijfel trekken, maar het feit dat betrokkene zelf verklaart hier pas sedert 2005 te verblijven doet toch twijfel rijzen inzake het ononderbroken verblijf van betrokkene en dit sinds 15.12.2004. Wat er ook moge van zijn; er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich nog om andere redenen niet kan beroepen op 2.8A van de vernietigde instructie daar betrokkene noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Het attest van inschrijving bij de aanvang van het ‘Antwaarps Asiel – waarin gesteld wordt dat betrokkene zich persoonlijk heeft aangemeld en aanwezig was bij ten minste 4 van de activiteiten die plaats vonden in het kader van het Antwaarps Asiel I’ (stuk 8) – kan niet aanvaard worden als geloofwaardige poging daar het Antwaarps Asiel een groepering is, die voor “mensen zonder papieren” opkomt. Het enkele gegeven dat betrokkene zich bij deze groepering heeft aangesloten, kan niet gelijkgesteld worden met een geloofwaardige poging om een wettig verblijf tot stand te brengen. Betrokkene toont immers niet aan dat zij een individuele aanvraag ingediend heeft bij de bevoegde instanties of dat er een poging

werd ondernomen om bij de bevoegde instanties een individuele aanvraag in te dienen. Ook de verklaring van advocaat D R. waarin gesteld wordt dat betrokkene op consultatie zou zijn geweest zijn in 2004 kan niet aanvaard worden als geloofwaardige poging om in België een verblijf te bekomen daar deze verklaring op geen enkele manier het motief van deze consultatie concreetiseert. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verder beroept betrokkene zich op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd worden. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt louter een werkbepoef toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, dat zij tal van inspanningen zou gedaan hebben om zich te integreren, dat zij de Nederlands taal zou willen aanleren, dat zij zich ingeschreven heeft om Nederlandse lessen bij het Huis van het Nederlands te volgen, dat zij een gans sociaal leven en belangen in België zou hebben, dat zij werkwilbig zou zijn, dat zij een attest van werkbereidheid van de VDAB kan voorleggen, dat zij zich ten volle aangepast en ingeburgerd zou hebben in de maatschappij en dat zij verschillende verklaringen van gekendheid kan voorleggen; kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 (zie hoger).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)"

Aan de verzoekende partij wordt een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt 9 november 2011. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 21/09/2011, wordt aan E. M., R. (V)

geboren te Ijarmaduas (Marokko), op 03/10/1969, van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 09/12/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van "artikel art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet." Uit het middel blijkt dat zij meent dat haar rechten van verdediging zijn geschonden evenals de "wet Openbaarheid van Bestuur".

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf had aangegeven dat zij geregulariseerd wenste te worden in toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en meer in het bijzonder beriep zij zich op de criteria 2.8 A en 2.8B.

In de mate dat verzoeksters middel enkel betrekking heeft op criterium 2.8 A, zal de verwerende partij zich thans beperken tot een antwoord op deze uiteenzetting.

Om te voldoen aan het criterium 2.8 A van de instructie van 19 juli 2009, moest verzoekster het bewijs voorleggen dat zij voldeed aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden:

1. verblijf van tenminste 5 jaar ononderbroken in België van voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2. Vóór 18 maart 2008:

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)

OF

- geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3. lokale verankering in België aantonen.

Verzoekster gaf in haar begeleidende brief d.d. 8 december 2009 bij haar aanvraag de volgende uiteenzetting:

"Verzoekster verblijft reeds sedert begin 2005 in België;

- Verzoekster heeft inmiddels tal van inspanningen, waaronder het aanleren van de Nederlandse taal, getracht zich in België te handhaven en er zich te integreren;

- Verzoekster heeft voorts haar ganse sociale leven en belangen in België volledig ontwikkeld

- Verzoekster is werkwilg, heeft zich als werkzoekende aangeboden;

- Verzoekster heeft reeds in 2006 ernstige pogingen ondernomen haar verblijf te regulariseren (...)

- Uit één en ander kan en mag gesteld worden dat verzoeker zich ten volle heeft aangepast en ingeburgerd in onze maatschappij 'r

Bij haar aanvraag voegde verzoekster onder andere een verklaring van Ostovan Bahram, van de tandheelkundige Kliniek, die stelde verzoekster sinds 2007 te kennen, een verklaring van een dokter die verklaarde dat verzoekster op de raadpleging kwam op 09/06/2008, een attest van inschrijving bij de aanvang van het 'Antwaarps asiel', een verklaring van gekendheid, waarin gesteld werd dat verzoekster sinds 2003 gekend is en een verklaring van advocaat De Roeck Michael, die bevestigde dat verzoekster op zijn kantoor geweest is voor een consultatie in 2004.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er rekening gehouden werd met zowel de begeleidende brief als met de stukken die bij de aanvraag gevoegd werden. Hiermee komt de bestreden beslissing tegemoet aan het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30 mei 2011.

Verwerende partij heeft de eer erop te wijzen dat de bestreden beslissing bestaat uit een twee-ledige motivering op basis waarvan duidelijk wordt gemaakt waarom verzoekster geen aanspraak kan maken op criterium 2.8.A. Enerzijds wordt er geconcludeerd dat zij niet heeft aangetoond een langdurig ononderbroken verblijf te hebben van 5 jaar en anderzijds toonde zij niet aan een periode van wettig verblijf of een geloofwaardige poging hiertoe ondernomen te hebben vóór 18 maart 2008.

Derhalve werd er gesteld dat verzoekster niet voldeed aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden zoals omschreven in criterium 2.8.A, waarop verzoekster zich zelf beroept heeft.

Vervolgens heeft verwerende partij de eer op te merken dat in de bestreden beslissing tevens aangegeven wordt waarom de verklaringen van de advocaat en mevrouw De Hondt Viviane enerzijds niet doorwegen op datgene wat verzoekster in haar begeleidende brief stelde en anderzijds niet van die aard zijn om met zekerheid eruit af te leiden dat er een ononderbroken verblijf is sinds 15.12.2004 in België. Het kan niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden dat een brief van de advocaat en de verklaring van mevrouw De Hondt niet voldoende zijn om als bewijs van een ononderbroken verblijf. Op geen enkele wijze kan er afgeleid worden of verzoekster verblijf onderbroken is geweest sinds de dag van de beweerde consultatie. De bestreden beslissing stelt het volgende: "(...) Wij willen op geen enkel manier de oprechtheid van deze verklaringen in twijfel trekken, maar het feit dat betrokkene zelf verklaart hier pas sedert 2005 te verblijven doet toch twijfel rijzen inzake het ononderbroken verblijf van

betrokkene en dit sinds 15.12.2004. Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich nog om andere redenen niet kan beroepen op 2.8.A van de vernietigde instructie daar betrokkene noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om een wettig verblijf in België te bekomen. (...)”

Waar verzoekster stelt dat ze wel een geloofwaardige poging ondernomen, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing hieromtrent het volgende heeft gemotiveerd:

n (...) Betrokkene toont immers niet aan dat zij een individuele aanvraag ingediend heeft bij de bevoegde instanties of dat er een poging werd ondernomen om bij de bevoegde instanties een individuele aanvraag in te dienen. Ook de verklaring van advocaat De Roeck waarin gesteld wordt dat betrokkene op consultatie zou zijn geweest in 2004 kan niet aanvaard worden als geloofwaardige poging om in België een verblijf te bekomen daar deze verklaring op geen enkele manier het motief van deze consultatie concreetiseert. (...) ”

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

“Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.” (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Waar verzoekster een schending van de rechten van verdediging inroept, heeft de verwerende partij de eer op te merken dat artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, in het kader van de passieve openbaarheid, stelt:

“Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen. Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken. De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet.”

De beslissingen of eventueel beweerde problemen met een vraag tot inzage in een dossier op basis van de wet van 11 april 1994, kan echter alleszins geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen, aangezien deze wet enkel voorziet in een verzoek tot heroverweging en een vraag om advies bij de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten, overeenkomstig art. 8 §2 van deze wet. Tegen een beslissing in de heroverwegingsprocedure staat een beroep open bij de Raad van State.

Ten overvloede wenst verwerende partij nog op te merken dat zij gebruik kon maken van haar recht tot inzage ter griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op basis van art. 39/61 van de wet van 15 december 1980:

“De partijen en hun advocaat kunnen gedurende de in de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag bepaalde termijn ter griffie inzage nemen van het dossier.”

Het enig middel is niet ernstig. “.

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet preciseert welk artikel van de “Wet Openbaarheid van Bestuur” werd miskend. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden van welk artikel van welke wet de verzoekende partij meent de schending te moeten aanvoeren.

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft wijst de Raad er op dat deze in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). In de mate dat de verzoekende partij meent dat haar rechten van verdediging zijn geschonden in het kader van huidige procedure wordt opgemerkt dat de verzoekende partij te allen tijde kennis kan nemen van het administratief dossier ter griffie van de Raad en dat de verzoekende partij evenmin

aantoon in welke mate de eerdere kennisname van het administratief dossier tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing had kunnen leiden.

De verzoekende partij argumenteert in haar enig middel:

“Doordat de Staatssecretaris voor Migratie - asielbeleid in de bestreden beslissing dd. 21.09.2011 besluit tot de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoekster met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing desbetreffend.

Terwijl overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden.

Dat het de wil van de wetgever geweest is te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd.

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster geen aanspraak kan maken op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 omdat zij geen ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar aantoon én geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen.

Dat de verwerende partij te dien einde opwerpt dat verzoeker zelf letterlijk in haar aanvraag zou hebben gesteld dat zij pas sedert begin 2005 in België verblijft.

Dat evenwel dient te worden vastgesteld dat deze aanvraag werd opgesteld en ondertekend door de toenmalige raadsman van verzoekster.

Dat hierbij dient te worden opgemerkt dat deze vermelding niet anders kan worden geïnterpreteerd date en materiële vergissing, nu zij enerzijds in tegenstrijd is met de stukken die werden gevoegd bij de aanvraag en anderzijds het jaartal cijfermatig werd weergegeven zodoende date en materiële vergissing aannemelijk is, temeer daar het verblijf in België van verzoekster sedert 2004 wordt bewezen door het schrijven dd. 07.12.2009 van de raadsman dewelke zij in 2004 heeft geraadpleegd.

Dat gelet op de bovenstaande elementen de aanwezigheid van verzoekster en haar ononderbroken verblijf in België sedert 2004 meer dan aannemelijk wordt gemaakt.

Dat dan ook de materiële motiveringsplicht hierdoor is geschonden.

Dat verzoekster verder doet gelden dat wel een geloofwaardige poging heeft ondernomen voor 18.03.2008 om wettig verblijf in België te bekomen.

Dat verzoekster hiervoor verwijst naar enerzijds het schrijven dd. 07.12.2009 van de raadsman dewelke zij in 2004 heeft geraadpleegd, zulks met voormeld doel als naar de stukken van het « Antwaarps asiel » dewelke inderdaad een organisatie betreft voor « mensen zonder papieren », in deze context dient rekening te worden gehouden met de beperkingen eigen aan verzoekster. Het is darenboven van algemene bekendheid dat voormelde organisatie tot doel had om mensen met een precaire administratieve verblijfssituatie te helpen om aan een wettig verblijf te komen.

Dat ook hier de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Dat aldus niet rechtmatig en in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehandeld door de verwerende partij en verzoekster aldus enkel kan besluiten dat een niet afdoende motivering opzichts hem werd weerhouden.

Aangezien alleszins de rechten van verdediging van verzoekster werden geschonden.

Dat immers per aangetekend schrijven dd. 16.11.2011 van advocaat Jan DE LIEN aan verweerder werd verzocht om een integrale kopie van haar vreemdelingendossier te krijgen zoals het zou worden neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingebewistingen wanner zij het beroep tegen deze beslissing heeft neergelegd. Deze aanvraag geschiedde dan ook in het kader van de Wet Openbaarheid van Bestuur.

Dat hierop niet de minste reactie kwam en verzoeker zich in haar rechten van verdediging geschaad ziet en het bepaalde in de Wet Openbaarheid van Bestuur volledig werd miskend.

Dat aldus niet rechtmatig en in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehandeld door de verwerende partij en verzoekster aldus enkel kan besluiten dat een niet afdoende motivering opzichts hem werd weerhouden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Hieruit blijkt dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8A te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215 571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat *“men zichzelf heeft vastgereden met de instructies”*. De verwerende partij verwijst naar de nota.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buiten-*

gewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat in casu het (gehele) betoog van de verzoekende partij, dat inzake de in haar middelen aangehaalde schendingen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.4. Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen middel aanvoert gericht tegen de tweede bestreden beslissing derwijze dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN